

200702235/2.

Datum uitspraak: 12 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/579 van de rechtbank 's-Gravenhage
van 12 februari 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 september 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een verzoek van appellant om verlening van het Nederlanderschap afgewezen.

Bij besluit van 12 december 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 februari 2007, verzonden op 15 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 mei 2007 heeft de Minister van Justitie van antwoord gediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister heeft het verzoek van appellant afgewezen op grond van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de RWN).

Ingevolge die bepaling wordt, voor zover thans van belang, een verzoek om naturalisatie afgewezen, indien op grond van het gedrag van de verzoeker ernstige vermoedens bestaan dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde.

Volgens de Handleiding voor de toepassing van de RWN 2003 (hierna: de Handleiding) wordt een ernstig vermoeden dat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde aangenomen gedurende vier jaren, te rekenen vanaf de datum waarop de beslissing tot sanctionering onherroepelijk is geworden, of, indien de tenuitvoerlegging daarna is voltooid, het einde van de tenuitvoerlegging. Volgens de Handleiding wordt met sanctie onder meer bedoeld een terzake van een misdrijf opgelegde vrijheidsbenemende straf of maatregel en is deze ten uitvoer gelegd op de datum van invrijheidstelling. Voorts leidt volgens de Handleiding iedere vrijheidsbenemende straf of maatregel (onder meer gevangenisstraf), ongeacht de duur daarvan, tot afwijzing van het verzoek om naturalisatie.

2.2. Vaststaat dat appellant op 30 december 1998 bij verstek is veroordeeld tot één maand gevangenisstraf wegens het plegen van een strafbaar feit op 1 februari 1998, te weten het handelen in strijd met het in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Opiumwet (oud) neergelegde verbod, strafbaar gesteld bij artikel 10, eerste lid, van de Opiumwet (oud), en hij van 31 januari 2005 tot en met 28 februari 2005 gedetineerd is geweest.

2.3. Appellant betoogt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister terecht het verzoek om verlening van het Nederlandschap op de voet van voormelde bepaling heeft afgewezen. Volgens appellant heeft de minister aldus miskend dat hij bij brief van 27 mei 1999 door de Officier van Justitie op de hoogte is gesteld van de strafrechtelijke veroordeling op 30 december 1998, hij tegen deze veroordeling geen rechtsmiddel heeft ingesteld en derhalve de voormelde termijn van vier jaar is aangevangen in mei of juni 1999, zodat deze ten tijde van het bij de rechtbank bestreden besluit van 12 december 2005 reeds was geëindigd en op dat moment niet meer aan hem kon worden tegengeworpen dat er ernstige vermoedens bestaan dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Voorts heeft de rechtbank volgens appellant miskend dat de omstandigheid dat zijn straf van 31 januari tot en met 28 februari 2005 ten uitvoer is gelegd dit niet anders maakt, nu het aan het Openbaar Ministerie (hierna: het OM) is te wijten dat dit niet eerder is gebeurd.

2.3.1. Zoals de Afdeling eerder (onder meer uitspraak van 2 november 2005 in zaak no. 200502036/1; ter voorlichting aangehecht) heeft overwogen, mag het bevoegd gezag het interpretatief beleid betreffende de toepassing van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de RWN als zodanig hanteren, doch dient er daarbij rekening mee te houden dat zich omstandigheden kunnen voordoen op grond waarvan slechts tot een juiste wetstoepassing kan worden gekomen indien van dat beleid wordt afgeweken. Van een dergelijke omstandigheid kan bijvoorbeeld worden gesproken indien de periode tussen het gepleegde strafbare feit en de tenuitvoerlegging van de deswege opgelegde sanctie als bijzonder lang moet worden aangemerkt en aannemelijk is geworden dat de te late tenuitvoerlegging is te wijten aan nalaten van de justitiële overheid.

2.3.2. Uit een bijlage bij een brief van 18 april 2005 van het OM, Arrondissementsparket Zutphen, blijkt dat het vonnis bij aangetekend verzonden brief van 10 februari en 8 april 1999 aan appellant is betekend, maar het vonnis retour is gekomen bij het OM met de mededeling "niet afgehaald". Vaststaat voorts dat het vonnis bij niet aangetekend verzonden brief van 27 mei 1999 aan appellant is gezonden. Het vonnis is niet door hem ondertekend aan het OM retour gezonden. Vervolgens is het vonnis bij aangetekend verzonden brieven van 20 augustus 2000 en 18 februari 2002 aan appellant betekend, doch deze brieven zijn niet afgehaald. Eerst op 5 mei 2004 is het vonnis aan appellant in persoon betekend, waarna appellant de appèltermijn - die, gelet op het bepaalde in artikel 408, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering, aanving na deze betekening - onbenut heeft laten verstrijken. Onder deze omstandigheden is het aan appellant te wijten dat het vonnis niet eerder dan na het verstrijken van de appèltermijn op 19 mei 2004 onherroepelijk is geworden en van 31 januari tot en met 28 februari 2005 ten uitvoer is gelegd.

Ten tijde van het nemen van het bij de rechtbank bestreden besluit van 12 december 2005, waren, gerekend vanaf de datum van voltooiing van de tenuitvoerlegging van de aan appellant opgelegde gevangenisstraf, nog geen vier jaren verstreken. De rechtbank heeft derhalve terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de minister niet aan het op de voet van

artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, van de RWN gevoerde beleid mocht vasthouden.

Het betoog faalt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. H. Troostwijk en mr. D. Roemers, Leden,
in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 september 2007

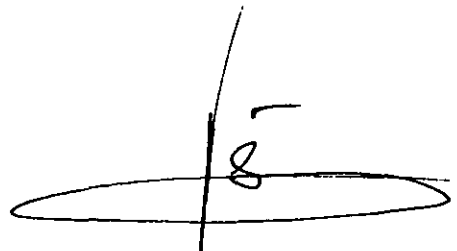
Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

382-491.

Verzonden: 12 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak